

"זה לא הכוח שלי, זה הכל כוח של רבינו הקדוש שהעצות שלו עוזרות להתמודד, ואני פשוט מנסה לנצל את המצב גם כאן, במחלקות הקשות"

כאשר הודיע
לו הרופא על
התוצאות העגומות
של הבדיקות ועל
ההשלכות שתהיינה
להן על חייו, הוא
הכריז מיד ואמר לו:
"כולנו בידי הקדוש
ברוך הוא, הוא הרופא
הגדול, ועצבות זו
המחלה היחידה
שאני מכיר" • ראיון
מרטיט ומרגש עם
האברך החסידי ר'
חיים יצחק לבקוביץ,
מצאצאי רבינו
הקדוש, שמהיום
שבו גילה כי חלה
במחלה הנוראה
יצא למשימת
חיים שכולה
הפצת שמחה,
אמונה ותקווה
במחלקות
הקשות ביותר
• ההתקרבות,
הכאבים,
ההתמודדות,
האמונה, התקווה
והשמחה שהוא
משפיע על כל
הסובבים אותו דווקא
בתקופה הזו • **חיים**
במחלקת השמחה

יוסי אשרי

"אני לא כאן סתם, יש
לי כאן שליחות". ר'
חיים יצחק לבקוביץ
במשימת ההפצה
בבית החולים

החולה הביתה

ניות בודדות חולפות מהרגע בו אתה נכנס למחלקה אונקולוגית בבית החולים 'שערי צדק' ועד שאתה שוכח שבחוף מתנהל עולם כמנהגו.

כאן, הכל עוצר מלכת. עולם אחר שאין בו מרוץ לשום מקום מלבד לתקוות החיים עצמם ולמה שנותר מהם. אנחנו חולפים בצעידה איטית ושקטה בין מיטות, וילונות, צינורות, מסדרונות, חדרים סגורים או פתוחים, רופאים חמורי סבר, מטפלים עטופים חלוקים לבנים, ולבסוף אנו מתייצבים מול דלפק המודיעין העמוס מחשבים, מסמכים וקפסולות רפואיות, ושואלים בשקט: איפה החדר של לבקוביץ?

לפתע אנו שומעים מאחורינו קולות צחוק.

אנו מסתובבים במהירות לאחור, מהוססים, ואז אנו רואים אותו ניצב מולנו, בידו האחת גורר עמוד אינפוזיה טעון שקיות נוזלים מסוגים שונים, ובידו השנייה חבילת חוברות להפצה.

על פניו חיוך של אדם היוצא ממשרדי הלוטו לאחר קבלת צ'ק זכיה שמן. הוא מביט בנו וממשיך לצחק: "מה קרה לכם, ככה באים אל בית המלון שלי, מה זה ההלם הזה?" הצחוק שנמשך מפיו כל העת גורר אותנו אחריו לצחוק, כשאל הצחוק הזה מצטרפים גם אלו שמאחורי הדלפק ועוד שני חולים שחולפים סביב. רק כשהפרוזדור כולו מתעטף בצלילי צחוק, הוא נרגע.

"טוב שבאתם", הוא מכריז מיד, "אני צריך שתעזרו לי, יש לי פה הרבה חוברות וגם שוקולדים שאני צריך להספיק להפיץ עד מחר, לפני שאני משתחרר למנוחה בבית". הוא מוביל אותנו למטבחון קטן בקצה המחלקה, שולף מספר שקיות, דוחף לידינו מכל הבא ליד ומסמן לנו לבוא אחריו.

המשימה: להפיץ חיים

נדמה היה לנו שאפילו האורות האפורים והאפלוליים בפלורוסנטים המרצדים שבתקרת המחלקה הפכו לאור צהוב, מאיר ובוהק ברגע שהתחלנו את המסע בין החדרים, מסע של חיים, חיים-יצחק לבקוביץ.

מהרגע הראשון שפגשנו את האברך ר' חיים-יצחק לבקוביץ במחלקה האונקולוגית והמפחידה, נותרנו פעורי פה. ידענו שאנו הולכים לאחד הראיונות המפעיימים ביותר שניתן לתאר, כאשר אדם שנמצא במצב גשמי לא פשוט בכלל עומד להחדיר לנו חיות רוחנית ושמחה עוצמתית הרבה יותר מהר ממה שהאינפוזיה מחדירה לגופו את החומרים הכימותרפיים, אבל כזוה קורה בשטח אתה לא מכיל את העוצמה.

לא חולים, לא מחלות, לא רופאים, לא מחלקות, לא ייסורים ולא תרופות, שום דבר מכל אלה לא נראה קשור לאברך העליז שצועד איתנו מחדר לחדר ומעניק לכל חולה בכל מצב את מיטב ליבו ואת כל התכולה שאיתו: חוברת הפצה, ממתק, שתייה, דיבור של קדושה, חיוך, שמחה, חידוש תורה ומה לא. אנחנו מבקשים לשוב לחדרו כדי לקיים את הראיון עצמו, אבל הוא עסוק מדי בשביל זה, הוא קיבל משימה, והוא עומד בה.

"משימת חיי כעת", הוא מכריז עם פתיחת הראיון המפעים, אחרי שסיימנו את חלוקת השלל והתיישבנו בחדרו הטעון בספרי קודש, "משימת חיי היא להיות בשמחה ולשמח כמה שיותר אנשים", הוא אומר בקול ברור וצלול. "יש לנו עצות של רבינו, יש לנו שמחה. אני תמיד אומר לאנשים בבתי חולים, שרבינו אומר שהשמחה היא רפואה לכל המחלות. אז אם רבינו אומר שהשמחה היא רפואה לכל

"אם הייתה נושרת לי האמונה או השמחה זה היה קשה מאוד, זה היה נורא ואיום, אבל בסך הכל נשר לי השיער, זה דבר שיחזור"

המחלות - אז מה המחלה? המחלה היא עצבות, מי שעצוב הוא חולה, מי ששמח הוא בריא".

התגובה: אנחנו רק בובות

הוא רק בן עשרים ושתיים, אבל ר' חיים-יצחק לבקוביץ, האברך שהתחתן לפני כשנתיים ושנה אחר כך גילה שהוא חולה במחלה הנוראה, הספיק בשנה האחרונה לחזק מאות אלפי יהודים בכל רחבי הארץ והעולם כשהפך לדמות של התחזקות ללא גבולות בכל מצב וללא תנאי.

"השם הוא לא סתם רחמן, הוא הרחמן עם ה' הידיעה, כמו שאנו אומרים כל יום כמה וכמה פעמים, אז גם כשבאמת קשה אני אומר לעצמי: אני לא בידיים של מישור רחמן שאני יכול להיות רגוע, אני בידיים של 'הרחמן'. אין סיטואציה אחרת של רחמים וטוב שיכול להיות יותר ממה שהוא מנהיג אותי, מה שהוא עושה זה השיא של הרחמים.

כשמחדירים את זה למוח הכל נראה אחרת.

אני זוכר שהרופא קרא לנו, סגר את הווילון, הסתכל עלינו בעיניים חודרות, התנשף קלות ואמר: 'תשמעו טוב: יש ממצאים אונקולוגיים בגב'. הרופא דיבר בסבר פנים חמורות, אבל אני אמרתי לו מיד: 'בעולם הזה אנחנו בתיאטרון בובות. כולנו בובות פה בעולם'.

הראיתי לו עם היד כאילו יש לי חוט ביד, ומרימים לי את היד ופותחים לי את הפה - כאילו אני בובה בתיאטרון, שהרי יש מנהיג מלמעלה והוא זה שמזיז את הבובות. אמרתי לו: 'ככה אני חי, ברוך ה', בשנים האחרונות. סליחה שאני אומר לאדוני הרופא - אבל אתה גם בובה. מה שהקב"ה ירצה, זה מה שיהיה". ר' חיים-יצחק לבקוביץ מגדיר את עצמו כחסיד ברסלב על אף שבכלל גדל בבית של חסידי גור בירושלים. ההתקרבות שלו לרבינו הקדוש החלה בגיל שבע-עשרה, כאשר למד בישיבה קטנה 'שפת אמת' בירושלים. ליד הישיבה היו כמה בתי כנסיות של ברסלב. "הייתי יושב שם בצהריים, לומד קצת בין הסדרים", הוא נזכר כשאנו כמו מתנתקים לשעה קלה מהסובב אותנו בבית החולים ושבים לסיפור התקרבותו עד ליום שבו החלו הכאבים...

הייחוס: עד לרבינו הקדוש

אז מה מושך חסיד גור אל בתי המדרש של ברסלב? כנראה היו אלה שורשיו העמוקים שמגיעים עד הנחל הנובע בעצמו. לבקוביץ הוא דור תשיעי לרבי נחמן מברסלב. "אמא שלי מהבית היא שילין, אביה הוא רבי שמואל בער שילין שליט"א. סבתא שלי היא בת של הרב החסיד רבי שלום וקס, חייט ידוע בבני-ברק, שהקפיד להחזיק 'ליקוטי מוהר"ן' בחלון הראווה.

חמיו היה רבי נתן ברסקי, שעלה מפולין לארץ ישראל. הוא היה בן של הרה"ח רבי שמשון ברסקי, בעל 'העצות המבוארות', מורה דרכם של חסידי ברסלב בפולין. אמא שלו הייתה פייגא, בתו של אפרים, בנה של שרה, בתו של רבי נחמן מברסלב".

תוך זמן קצר גילו באי בית המדרש ברסלב את הייחוס של החסיד הגוראי שרק בא ללמוד שם מדי פעם בצהריים. "היו אומרים לי: 'נו, מה קורה איתך? אתה הרי נכד רבינו. אתה נשמה מעולם האצילות, כמו שרבינו אמר שלקח את נשמות צאצאיו מעולם האצילות, תתקרב לרבינו'. אבל כל הזמן הנהנתי להם בראשי", מתאר לבקוביץ. "הייתי חסיד גור בלב ובנפש. היו לי מקומות מיוחדים בפרנצ'ס. הם כל הזמן דיברו, ואני המשכתי הלאה. באמת היה לי טוב. פתחתי מדי פעם קצת ספרי רבינו אבל רבינו הקדוש אמר שכשאין ישוב הדעת לא מבחינים בדברים הגדולים, עדיין לא הייתי מוכן לעשות עם

החולה הבריא

זה משהו וליישוב את דעתי. למדתי קצת 'ליקוטי מוהר"ן' עם נכד של הרב שכטר, אבל לא בשביל להיות ברסלבר".

הפעם הראשונה שבה הרגיש ליבו מהו לב של ברסלב'ר, ועל מה הברסלב'ים מרעישים עולמות היה בגיל שמונה-עשרה, בהילולה של רבינו הקדוש אצל הגרי"מ ברנר בבית המדרש 'אהבת תורה'. "הגרי"מ ברנר התחיל לדבר מרבינו. כשהוא התחיל לדבר, נהרות של דמעות התחילו להישפך. הוא דיבר מה הגדולה של רבינו - איך רבינו יכול לרדת לכל אחד ואחד, מהדרגה הכי גבוהה לדרגה הכי נמוכה.

שאלתי מישור אם ככה הוא מדבר כל הילולת רבינו, והוא ענה לי שהגרי"מ ברנר מדבר ככה כל שבת בסעודה שלישית, אני זוכר היטב גם את הברכת המזון שם שלקחה זמן רב בהתעוררות עצומה".

באותה עת, הוא כבר למד בישיבת גור באשדוד, כך שחלק מהשבבות היה באשדוד, וחלק בירושלים. "נקשרתי מיד למקום הזה. בכל פעם שהייתי שבת בירושלים, כבר ביום חמישי הייתי מגיע לטיעור של הגרי"מ ברנר. בשבת הייתי מתפלל את כל התפילות בבית המדרש של גור, כולל תפילת מנחה - אבל לסעודה שלישית הייתי הולך לרב ברנר והייתי נשאר שם למעריב.

אחר כך הייתי חוזר לסעודה רביעית, מלווה מלכה. זה היה נותן לי חיות לכל השבוע, אבל עדיין לא גרם לי להצהיר על עצמי שאני ברסלבר".

ההתקרבות: דמעות בציון

אלא שמי שהצטרף למשימה כדי לקבוע את גורלו בחסידות ברסלב היה דווקא מגפת הקורונה שפרצה באותם ימים. בתי הכנסיות נסגרו, בית הכנסת היחיד שנשאר פתוח היה בית הכנסת של חסידי ברסלב. "מחג השבועות התחלתי להתפלל שם באופן קבוע, גם בשבתות. פתאום קיבלתי את האור של רבינו, רבינו העיד שהמניין של אנשיו בוקע רקיעים. מאז הייתי מאוד משתדל להתפלל עם אנ"ש. גם בירושלים וגם באשדוד".

השלב האחרון שבו הבין הבחור הצעיר חיים-יצחק שהוא רוצה להיות חסיד ברסלב בכל מאודו היה בפעם הראשונה שזכה להשתטח על ציון סבו, רבינו הקדוש, כשאז חש ליבו תחושה כמוה לא פגש מעולם, ועבותות אהבה לצדיק - לסבא - נקשרו בו לנצח.

"זה היה בשבת חנוכה תשפ"א", הוא משחזר בהתרגשות. "אני זוכר את הרגעים האלו כמו עכשיו. הגעתי סמוך לשקיעה, נכנסתי לציון לתפילת מנחה,

המשך בעמוד 38 >>>

ואני זוכר שהתפללתי במשך שעה ארוכה בדמעות שליש. בחיים לא הייתה לי כזו תפילה, בחיים לא היה לי כזה בכי.

הרב יעקב־שלמה מוזסון אמר לי שכתוב בספרים הקדושים, שכשיש למישהו בכי, התעוררות מיוחדת מאיזה ציון – שיידע ששם שורש נשמתו. אבל לא הייתי צריך את הראיה הזאת, פשוט הרגשתי בכל רמ"ח וסס"ה שמשוהו קורה לי כאן. ציפיתי לבוא לציון של צדיק להתפלל וללמוד, אבל לא שהנשמה שלי תקבל מכת חשמל. ישבתי שם בלילות, ולא הצלחתי לעזוב את הציון", הוא מתאר.

באותם ימים של ההתקרבות לברסלב, לא מעט אנשים שאלו אותו: איך יהיו לך שידוכים בברסלב? מי ירצה אותך? "אמרתי לכולם: בעזרת ה' אתחנת עוד לפני גיל עשרים. רבנו הוא בר הדעת האמיתי, שהוא הדעת שמשדך את כל הזיווגים – ככה הוא אומר בתורה פ"ט ב'ליקוטי מוהר"ך', ובעזרת ה', אקבל את הזיווג שלי. אני מאמין בזה באמונה שלמה. אני לא הולך להפסיד מזה שנהייתי חסיד ברסלב. בכל תקופת השידוכים, בברסלב אמרו: אתה חסיד גור, ואצל חסידי גור אמרו: אתה ברסלב. אנשים אחרים חשבו שנתקעתי. אבל ברוך ה', קיבלתי את השידוך שלי ממש בחסדי שמים. בשבת חנוכה תשפ"ב, שנה בדיק אחר שזכיתי להיות אצל רבינו הקדוש – זכיתי שתהיה שבת החתן שלי".

מאז חלפה שנה בדיק. בכסלו תשפ"א הוא היה באומן, בכסלו תשפ"ב הוא התחתן ובכסלו תשפ"ג החלו הכאבים.

הבכי: כיסופים לתורה

היה זה בחנוכה של השנה שעברה, תשפ"ג. באותו ערב חזר לבקוביץ הביתה עם כאבים בגב. הוא ניסה קצת להרגיע את הכאבים שבהתחלה היו נסבלים, אך לאט לאט הם התחילו להתגבר. "התחלתי לעשות סבב אצל הרופאים. רופא המשפחה אומר לי: אתה צריך ויטמין D. לקחתי ויטמין D, ושום דבר! אחר כך הלכתי לרופא אחר שהמליץ ללכת לצילום רנטגן. עשיתי רנטגן, משם שלחו אותי לאורתופד. האורתופד אומר לי: היה שבר שהתאחה, אז אתה צריך לעשות פיזיותרפיה. הלכתי למסאז' ולכירופרקטים, לסאונה ולמקווה חם ולכל הפתרונות שיש לכאבי גב. אך ללא הועיל".

עיקר הכאבים היו באגן, בגב התחתון. "לא יכולתי לשבת כמעט, לא יכולתי לשכב, לא ישנתי טוב בלילה", הוא משחזר את המצב הבלתי נתפס. "בכולל הייתי שוכב על הספסל וככה לומד עם הספרים, מרוב הייסורים והכאבים. אף אחד לא נתן מזור לכאבים שלי. כמובן, התפללתי הרבה לה'.

רבי נתן אומר ב'ליקוטי הלכות', שגם אם לפעמים לא רואים את התפילה, אבל עצם התפילה היא

קרבת ה'. באחד הימים בדרך חזור מהכולל, מתחת לבית שלי הייתה הכנסת ספר תורה, הניגון שהיה בקול זה היה הניגון המעורר 'לולי תורתך שעשועי אז אבדתי בעוני' ואני פשוט פרצתי בבכי, כאב לי שהכאבים מפריעים לי בלימוד". פשוט הרגשתי שבלי התורה, אני כבר לא יכול להחזיק מעמד, לקבל את כל הייסורים, זה הכי כאב לי, כי באמת זה ככה" הוא מדגיש ואומר "לולי התורה אני פשוט להחזיק מעמד, מי שיש לו את התורה ועובדות השם יש לו כלים אחרים לקבל את ניסיונות החיים".

"פתאום אני אומר להורים שלי: 'הי, יש לי טיסה לאומן, אני חייב לנסוע!' הם חשבו שהטיפולים שיבשו אותי לגמרי..."

בליל הסדר היינו אצל ההורים שלי. לפני כן התפללתי הרבה לה': 'רבינו של עולם, תעזור לי שאוכל לשבת בליל הסדר רגוע, בלי כאבים'. בעיקרון, לא יכולתי לשבת יותר מחצי שעה רצוף בגלל הכאבים. ברוך ה', זכיתי כל ליל הסדר לשבת כמעט בלי כאבים – ביישוב הדעת".

הכאבים שהחלו בכסלו הלכו והתגברו משבוע לשבוע, ולבסוף בחג הפסח הוא מוצא את עצמו בבית החולים. "במהלך חג הפסח הייתי חלש, ירדתי במשקל, שכבתי רוב הזמן במיטה. לא הייתי אותו בן אדם. הלכתי במסירות נפש עד בית כנסת 'אהבת תורה' בשביל להתפלל איתם ספירת העומר. אמרו לי מיד: 'תקשיב, אתה לא נראה אותו בן אדם'", הוא נזכר.

הכאב: תיקון נפלא

"בשלב מסוים אמרה לי אמא שלי: אתה את ההשתדלות שלך עשיתי. אני צריכה לעשות את ההשתדלות שלי. הולכים למיון. הגענו למיון ב'הדסה עין כרם'. מיד שאלו אותי את כל השאלות, עשו לי בדיקות דם וצילום CT. חיכינו שם כמה שעות טובות ובקושי הצלחתי לשבת. פשוט שכבתי על הספסלים בחדר מיון – איך אומרים? תיקון נפלא מאוד".

אחרי המתנה ארוכה נקרא לבקוביץ אל הרופא

כדי לקבל את תוצאות הבדיקה, שנפלו עליו כרעם ביום בהיר. "כפי שסיפרתי, הרופא קרא לנו ואמר: 'יש כל מיני ממצאים אונקולוגיים בגב', כשהוא ממשיך לדבר על ההשלכות מבחינה אורתופדית ומבחינה אונקולוגית – מילים ששמעתי בפעם הראשונה. השם שלח לי את הכוחות, וכבר מאותו רגע אמרתי לו שהוא לא יודע מה יהיה ושלם יספר סיפורים מפחידים סתם, אנחנו בידיים של בורא עולם, הרופא הגדול.

יודנו משם לחצר, בכינו קצת כמובן, לא ברחתי מהכאב, הייתי צריך לפרוק את הכאב כשבשורה כזו נוחתת עלינו בפתאומיות, לא חלמתי שני יפגוש את המושגים האלו, בן אדם שבורח מהכאב זה לא אמונה" הוא מסביר בצורה מיוחדת "אמונה זה להכניס את האמונה לתוך הכאב, ולהבין שיש כאב וצער אבל בתוך כל זה הקדוש ברוך הוא מחייה אותך והוא איתך בכל רגע, לברוח ולצעוק אמונה כאילו לא כואב זה לא עוזר".

עם קבלת התוצאות התבקש לבקוביץ להתאשפז באופן מיידי במחלקה האורתופדית בבית החולים 'עין כרם', עוד במהלך חול המועד פסח, כדי לעשות בדיקות. "ברוך ה', זו מחלקה חדשה יחסית ודי נוחה. כמובן, לעבור את פסח בבית החולים זה לא קל, אבל ברוך ה', אנשים הגיעו לשמח והשתדלו מאוד לשמח.

"דרך אגב באותם ימים שוחחתי עם המשפיע הרה"ח רבינתן דוד קיוואק שליט"א ואני זוכר שהוא אמר לי משפט מיוחד, שהולך איתי עד היום, הוא אמר לי: אם בכל הימים שהייתי בבית חולים התאמצתי פעם אחת להיות בשמחה, רק פעם אחת כל הסיפור הזה היה שווה".

בערב שביעי של פסח אמרתי לאשתי: בואי נחליט שזה בית מלון. יהיה אוכל משובח בעזרת ה', ואנחנו עכשיו חוגגים את החג בבית מלון. הבאנו את האוכל איתנו. והקב"ה גם עזר עוד יותר, שהאדמו"ר מבעלזא היה בשביעי של פסח במחלקה האורתופדית, וככה היו גם יהודים חסידים במחלקה, ויכולתי להתפלל איתם את התפילות".

החלטה: נוסעים לאומן

באסרו חג שחל ביום חמישי ולמחרת ביום שישי, עבר לבקוביץ בדיקות נוספות, הפעם של ביופסיות, (אבחון המחלה במעבדה) שנעשות עם הרדמה וטשטוש. כשהתעורר מהטשטוש ביום שישי בבוקר, הוא נזכר לתדהמתו שביום ראשון בבוקר הוא בכלל אמור לנסוע עם רעייתו לאומן, אל ציונו של רבינו הקדוש. את הכרטיסים הוא רכש חודשים ארוכים קודם לכן. "הייתי בכזה מצב שבקושי יכולתי לזוז, אחרי טשטוש של ביופסיות, פתאום אני אומר להורים שלי: 'הי, יש לי טיסה לאומן, אני חייב לנסוע!'

הם חשבו שהטיפולים שיבשו אותי לגמרי, אבא שלי אמר: 'אין סיכוי בעולם לנסוע במצב כזה'. גם אני, לצערי הרב, לא האמנתי לגמרי שאני עוד אסע לרבינו בכזה מצב, אבל התפללתי לה'. באופן מפתיע החליטו לשחרר אותי לשפֶּת אצל ההורים שלי. הבנתי באותו רגע שאעשה כל מאמץ לטוס לאומן.

לא היה קל בכלל לשכנע את המשפחה שלי שאני עומד לטוס, אבל אני לא ויתרתי. אמרתי לעצמי: אני לא יודע לקראת מה אני הולך, אני חייב לפגוש את רבינו הקדוש, מי יכול לעזור לי עכשיו אם לא הוא.

כשהבינו שאני רציני בזה, הם הסכימו אבל בתנאי שאעשה ביטוח רפואי. כמובן, אף חברה לביטוח רפואי לא הסכימה לבטח אותי, וההורים שלי התעקשו: 'אתה לא נוסע בלי ביטוח רפואי! כיבוד אב ואם'. גם אני עצמי לא רציתי לנסוע בלי ביטוח רפואי, אבל שום ביטוח לא היה מוכן לבטח מישהו שנמצא בתקופת מעבר שבין לבין, שלא יודעים מה יש לו.

אבל הקדוש ברוך הוא רצה אחרת. קרובת משפחה שלנו שעובדת עם חברת ביטוחים גדולה, יצרה קשר עם מישהו שהסכים לבטח אותי – כמובן תמורת סכום גדול של כסף. חמי סגר כרטיס גם בשבילו כדי לעזור לנו בנסיעה, כי היה לי מאוד קשה – בקושי יכולתי לזוז. אח שלי החליט גם הוא להצטרף אלינו לנסיעה, סגר כרטיס ממש כמה שעות לפני הנסיעה.

"באותו יום ראשון שכבתי כל היום במיטה, כולי כאבים, מיוסר, עם חום. אבל אני מאמין ויודע ש'ה' ייתן לי כוחות", הוא מתאר. "בקושי יכולתי לגרוב גרביים, כי היו כאבים נוראים ממש. היינו אמורים לצאת בתשע בערב לשדה התעופה. בנסיעה לשדה התעופה שכבתי אצל חמי ברכב מאחורה, כי לא הצלחתי לשבת.

אבל כבר מהטיסה החלו הניסים. הצלחתי לשבת די בקלות, כשהנס נמשך גם כל הזמן אחר כך בנסיעה דרך מולדובה. נסענו דרך כבישים נוראיים במשך שעות על גבי שעות עד שהגענו לרבינו הקדוש. לקחנו חדר צמוד לרבינו, שיהיה לי קל ללכת".

הבקשה: רק שמחה

את התפילה שהתפלל ר' חיים־יצחק באותה נסיעה הוא משחזר לנו ברטט. ניגשתי לציון של רבינו הקדוש והתפללתי מעומק הלב: 'רבינו של עולם, אני לא יודע מה הולך להיות איתי בשנה הקרובה. דבר אחד אני מבקש ממך: אני רוצה להיות שמח. אני לא רוצה להיתפס לעצבות או למרה שחורה. אני רואה הרבה אנשים שמקבלים מחלות, חיים את חייהם בעצבות ובמרה שחורה ונכנסים לדיכאון גדול.

"בקשתי בדמעות, אני מבקש שתיתן לי כוחות עצומים ותעצומות נפש בשביל להחזיק מעמד, אני רוצה להיות בריא, אבל בעיקר רוצה להיות בשמחה. ששום דבר בעולם לא יבלבל אותי".

מספר ימים אחרי שחזרתי מאומן, אמרו לנו מחר יש לכם פגישה אצל הרופאה, שכמובן עדכנה לגבי התהליך. יצאנו מהחדר שלה, ואמרתי לאשתי: 'עד כאן זה דברי הרופאה. היא אומרת את מה שהיא צריכה לומר. אבל אנחנו יודעים: מכאן והלאה יש לנו תפילה, יש לנו עצות של רבינו, יש לנו שמחה'.

כמובן שמיד אחרי שקבלתי את הבשורה נכנסתי למעון קודשו של כבוד קדושת מרן האדמו"ר מגור שליט"א בקשתי ממנו שאזכה להיות בשמחה בכל התקופה הזו, חשוב לי לציון שלאורך כל התקופה הזו חסידי גור עומדים לימיני ועוזרים לי בדרכים רבות".

אני תמיד אומר לאנשים בבתי חולים, שרבינו אומר שהשמחה היא רפואה לכל המחלות. אז אם רבינו אומר שהשמחה היא רפואה לכל

"בתור חסיד גור לא היה חסר לי שום דבר". אלפים בבית המדרש גור בירושלים

"בואו איתי, נחלק חובות ושקולרים". יוצא לשליחות במחלקה האונקולוגית

"לאט לאט התקרבותי". עם הרה"ח רבי משה ביננשטוק שליט"א

המחלות - אז מה המחלה? המחלה היא עצבות. "כל אחד שמקבל את המחלה", מסביר ר' חיים-יצחק כמי שפגש בשנה האחרונה מאות חולים שכאלה, "מקבל את זה עם עוד מחלה, מחלת העצבות. אין מישהו בעולם שלא מתמודד עם מחלת העצבות. הבעל-דבר רוצה כל הזמן להכניס לנו עצבות ומרה שחורה. זו העבודה שלו בעולם: כמה שיותר להחליש את הנפשות. קודם כל צריך לגמור את המחלה הראשונה, שזו מחלת העצבות. אם תגמור את מחלת העצבות, תטפל בה כמו שצריך - אז גם המחלה השנייה, שהיא המחלה היותר קלה, גם תיגמר".

מאז מבלה לבקוביץ זמן רב בטיפולים במחלקה האונקולוגית, אחת המחלקות הקשות בבית חולים, אם לא הקשה ביותר. "אני רואה אנשים שנפטרים ממש מהעצבות, מהדיכאון, מרפיון הידיים. כבר אין לו כוח להתמודד, הוא אומר: עזוב אותי. בסוף אומרים שהמחלה הרגה אותו. אבל זה לא נכון. אם הוא היה ממשיך בשמחה, אני מאמין באמונה שלמה שבעזרת ה' הוא היה מבריא, השמחה היא הריפוי האמיתי".

טבע' זה גימטריה 'אלוקים', הקב"ה מנהיג את הטבע. בתוך הטבע הוא מנהיג את הבריאה, והוא יודע מה שהוא עושה. הכל מדויק. אנחנו לא מבינים כלום, אבל אנחנו יודעים שהכל מכוון מלמעלה ממש לפרטי פרטים. הרופאים יכולים להגיד משהו אחד, ואנחנו, בעזרת ה', יודעים משהו אחר", הוא מוסיף.

הבשורה: בהתחלה פחדתי

אחת הבשורות הקשות שהנחיתו עליו הרופאים היא שתוך עשרה ימים מתחילת הטיפול, השיער מתחיל לנשור. "התחלתי לרעוד מפחד מהמחשבה שאני הולך להחזיק את הפאות היהודיות שלי ביד. ממש אחזו אותי חיל ורעדה. ואז עשיתי חשבון עם עצמי, שרבינו הקדוש אומר שהכלל הגדול זה לחיות עם ההווה.

אמרתי לאשתי: עכשיו ברוך ה' יש לי פאות. אני צריך לשמות. רבינו אומר לחיות עם ההווה. אני חי עכשיו, עכשיו יש לי פאות. נגמר הסיפור הזה. עוד עשרה ימים, הקב"ה ייתן לי כוח להתמודד עם הניסיונות של עוד עשרה ימים.

כל הבעיה בדור הזה היא שאנשים לוקחים לעצמם ניסיונות שלא ביקשו מהם, בן אדם חי בלחץ כל החודש מהעשירי הבא: מה יהיה? מי ישלם לי? מה עם השכירות? כל הזמן הוא חי את 'מה יהיה בשנה הבאה לילדים'. בן אדם צריך להתפלל תמיד, בן אדם צריך להיות מתוכנן מה הוא עושה עם הכסף.

אבל להיות בלחץ? תחיה עם ההווה!

גם ברוחניות זה ככה. אנשים בכלל לא נהנים מהתפילה. בתפילה הוא חושב על התורה, בלימוד על הצדקה, ואחרי זה לא נהנים לא מהתורה ולא מכלום. כשאדם גומר ללמוד, הוא חייב לרוץ, הוא

חייב למהר. כל הזמן אנשים מגיעים לרגע הבא, ולא חיים עכשיו. יש לך עכשיו תפילה? תחיה עם ההווה - היום אם בקולו תשמעו", הוא מזדעק. "החידושי הרי"ם אומר, הנותן שלג כצמר שהקדוש ברוך הוא נותן שלג לבהמה שהיא תוכל להתמודד אותו דבר הקב"ה נותן כל לאנשים לפי הניסיונות, הבעיה שאנחנו דואגים מדברים שיתרחשו בעתיד, עוד כמה חודשים או עוד כמה שנים, הקדוש ברוך הוא עוד לא נתן לך את הכוחות להתמודד בזה, יכול

"אני חי כל יום את היום של עכשיו, את הרגע של עכשיו, וכמו שברגע הזה ממש הקדוש ברוך נותן לי כוח, הוא גם ייתן לי בהמשך".

לחיות שזה לא יגיע והכל יהיה בסדר וגם אם זה יגיע בשעת מעשה תראה שיהיה לך כוחות".

בכל התקופה הזו אנשים מאוד מאוד הפחידו אותו. הם אמרו לי: 'אתה יודע כמה קשה הטיפול הראשון?' גם לא ידעתי מה זה כימותרפיה. חשבתי שמכניסים אותך בתוך מכונה שהיא ייסורי תופת, ולא הייתי חי. אמרתי: במקום לחיות את העתיד, תחיה עם ההווה. אז אמרתי: מה יהיה מחר בכימותרפיה? נראה, נתמודד, נצליח להתמודד. יהיה טוב.

ואז התמודדתי, עברתי את זה. אמרו לי: תשמע טוב: 'שלושה ימים אחרי הטיפול, אז מתחיל הסיפור'. אמרתי: 'עזבו אותי, אני לא מאמין לכם. אני חי כל יום עם היום של עכשיו, עם הרגע של עכשיו, אז הקב"ה נותן לי כוח. ה' ייתן לי כוחות הלאה".

בדיחות: פתרון לכל מצב

כאשר ר' חיים-יצחק מתאר את ההתמודדות עם המראה החדש שקיבל הוא מדבר בהתרגשות ובשמחה, נראה ששום דבר כבר לא יכול על נשמתו השמחה. "עברו עשרה ימים, במקווה בערב שבת גיליתי שאני אווז את הפאות שלי בידיים. הקב"ה נתן לי כוחות, ככה התמודדתי. הגעתי לתפילה - והייתי צריך להניח תפילין שלא יהיה חציצה. ראיתי שאנשים נבהלו. אני נראה כמו, ה' ירחם, בלי טיפה שיער. מה שעשיתי זה שהפכתי את הכל לבדיחה אחת

גדולה, כולם צחקו שם, אמרתי לאנשים: 'אני נראה כמו חוקרי משטרה, כמו חוקרי משטרה שהראש שלהם קירח'. או שאמרתי להם שאם הם רוצים לעשות קידוש לבנה, הם יכולים לעשות קידוש לבנה כל חודש על הקרחת שלי. אמרתי שברוך ה' חסדתי ספר, כי אני לא צריך ללכת להסתפר כל חודש. בקיצור, הרבה רווחים שזיתי בהם, אין לי מותרות - כמו שכתוב בספרי רבינו שהשיער זה מותרות. אין לי מותרות. אמרתי לאנשים: תתרגלו, זה המצב, אין לי שיער. תתרגלו שאני נראה מפחיד כמו התמונות של 'עזר מציון'. בעזרת ה', אני מקווה שיחזור לי כל השיער.

אני אומר מאז לאנשים שנבהלים: מה אתם מתרגשים? אם הייתה נושרת לי האמונה, הייתה נושרת לי השמחה - זה היה קשה מאוד, זה היה נורא ואיום. אבל בסך הכל נשר לי השיער, זה דבר שיחזור...

כמובן, לא צריך לחיות באופוריה, אז הלכתי לעשות פאה אצל איש מומחה - כמובן משיער של יהודים. עשו לי פאה מאוד יפה, שנראה ממש אמיתי, כשהגעתי לכולל ביום שעשיתי אמרתי להם: אני עושה היום 'לחיים' לכבוד החלאק'ה. הבאתי 'לחיים', עוגות ושתייה בכולל, וישבנו ביחד, להודות לה' יתברך. נהייתי כמו תינוק שנולד, בלי פאות. הייתה התחדשות גדולה..."

העצה: בכוח ההתבודדות

"אחד הכלים שאיתם מתמודד ר' חיים-יצחק בכל התקופה הזו הוא עצת ההתבודדות של רבינו הקדוש אותה הוא מקפיד לקיים בכל מצב, כשהוא מפין אותה לכמה שיותר אנשים.

"הפתרון לכל הניסיונות של החיים, זה ההתבודדות" הוא מכריז "כי כל בן אדם בעולם הזה עובד ניסיונות אבל אם הוא ידע שיש שעה מסוימות שבה הוא משיח את ליבו אם בורא עולם אז את כל הקשיים שיש לו ביום הוא יעביר אותם לאותה שעה, הכל יתנקז לשם, אבל אם אין לו את השעה זה מתפרס על כל היום".

"גם שבנתיים לא התרגל לעניין של התבודדות הוא יכול להקדיש לעצמו כל יום כמה דקות בקביעות שבה הוא מדבר אם השם, זה הפטרון לכל הבעיות של החיים"

"סיפר לי פעם אברך שהיה לו את המחלה והוא נכנס לדיכאון ובשביל כך הוא הלך להרבה פסיכולוגים אבל אחרי תקופה הוא ראה שכבר אין לו כסף לשלם להם, באותה תקופה הוא שמע על עצת התבודדות והוא התחיל לקיים את זה ומאז הוא כבר לא היה זקוק לפסיכולוגים"

"היצר הרע אומר לך כל הזמן כמה אתה לא יוצלח. הוא כל הזמן מערער בך את היציבות של 'היש ה' בקרבנו אם אין'. הוא מגיע לעייפים ולנחשלים בדורות האחרונים, שזה כבר עקבתא דמשיחא. הוא

"מי ששומח הוא בריא". בראיון המיוחד ל'ניצוצות' בחדרו בבית החולים

החולה הבריא

"ראיתי אותו בוכה בשיעור ומאז אני שם". עם הרב"ח רבי ישראל מאיר ברנר שליט"א

כל הזמן רוצה להחליש את הנשמות, שלא יתחזקו בה' ולא בתורה.

רבי אלימלך בידרמן אומר שהיצר הרע הוא חסיד ברסלב, כי הוא לא מתייאש. הוא כל הזמן מגיע אליך עוד יום ועוד יום. אני אומר שהיצר הרע הוא בריסקר - כי הוא כל הזמן הולך איתך עם חומרות, הוא כל הזמן אומר לך כמה אתה לא טוב. הוא לא נותן לך למצוא נקודות טובות.

לפעמים אנשים בונים את כל הנקודות הטובות שלהם - מדברים גדולים: לשמוח אם מצליחים ללמוד כמה שעות. ואז באמת ברגע שאדם לא מצליח ללמוד כמה שעות ולא התפלל כמו שצריך ולא כמו שהוא בנה לעצמו בחיים שלו, לא יהיה לו סיכוי באמת למצוא נקודות טובות. הנקודות הטובות צריכות להתחיל גם ביום שהוא לא קם חצות, וגם ביום שהוא לא למד כמה שעות, וגם ביום שעשית הרבה חסד. תמיד לשמוח מהדברים הקטנים.

תשמח רק מזה שענית 'אמן יהא שמיא רבא'. תמיד תשמח על זה שהתעטפת בציצית. תמיד תשמח מהנקודות הקטנות שלך. זה מה שייתן לך כוח. ואז באמת כשיגיעו זמנים קשים, אתה תוכל לשמוח מהנקודות הקטנות, כי אי אפשר לעבוד על הנפש של הבן אדם. ברגע שבן אדם מתרגל כל הזמן לשמוח בדברים גדולים, הוא בסוף ייפול. הרעיון זה להתחיל גם בזמנים גדולים, להתחיל להתרגל לדברים קטנים".

הפחד: עכשיו לא מפחדים

לא מעט מהסובבים שרואים את השמחה על פניו, דווקא במעמקי המחלקה האונקולוגית, לא מתאפקים ושואלים אותו: "תגיד, אתה לא מפחד למות?" "זאת שאלה טובה", הוא מסכים. "אני עונה להם שכמובן לכל אחד יש פחד מהמוות, אבל קודם כל אני רוצה לחיות את החיים. רוב האנשים מתים את החיים שלהם בכלל.

אני קודם כל רוצה שתהיה לי אמונה, שאזכה ללכת בעצות של רבינו הקדוש. כמובן כל יהודי צריך לזכור כל הזמן שהעולם הזה הוא זמני, לא חיים פה לנצח, צריך להשקיע בדברים נצחיים".

"בנוסף: בעולם הזה, אני לא חי בשביל עצמי, אני חי בשביל ה'. אני צריך לעשות את התיקון שלי בעולם. ברגע שהקב"ה ירצה לקחת אותי, הוא יגמור את התיקון שלי בעולם. מה יהיה מחר? אני צריך לחיות את ההווה. זה הפתרון לכל התמודדות בחיים - הנקודה של רבינו לחיות עם ההווה".

מבחינתו, זה הסוד הגדול: כל העניין של החיים, זה פשוט לחיות עם ההווה ולא לברוח. "איך חיים באמת עם ההווה? זו הנקודה של ההתבודדות. כי לבן אדם אסור לברוח מעצמו. ברגע שאתה לוקח חלק מהזמן מהיום ואתה מתבודד, אז אתה מספר לה': ריבונו של עולם, קשה לי. תספר ותפתח את הדברים

"בחול המועד פסח הגעתי ל'הדסה' אבל החלטתי שזה לא בית חולים אלא בית מלון". בניני 'הדסה עין כרם'

רגע לפני שאנו נפרדים והוא ממשיך במשימת הפצת החיים שלו, אנחנו שואלים בכנות, מהיכן הכוחות להסתובב כך ולהאיר לאנשים, הרי זה לא קל בכלל? אבל הוא משיב בביטול מוחלט: "זה לא כוח שלי, זה הכל כוח של רבינו הקדוש, שהעצות שלו עוזרות להתמודד", הוא קובע. "אני פשוט מנסה לנצל את המצב כדי לגדל את כבוד ה' בעולם".

בימים אלה ר' חיים-יצחק עדיין עובר טיפולים כימותרפיים כואבים ומתישים, ונמצא בבתי חולים לעיתים תכופות. "ברוך ה', הוא נותן כוחות הלאה בכל הניסיון הזה. פעם בחודש אני נכנס לשבוע, ומקבל טיפולים כימותרפיים בבית הרפואה. אני מקווה מאוד לראות את ישועת ה' במהירות, ממש בקרוב.

לראות את הישועה בעיניים. עד אז, משתדלים לשמוח. לב שמח ממשיך על עצמו שמחה וישועות. מקווה לשמוח ולהודות לה' וללכת על העצות של רבינו הקדוש. זה מה שנותן את הכוחות וזה מה שייתן את הכוחות".

את השיחה המיוחדת הוא מבקש לסיים בדברי קודשו של רבינו הקדוש, "הייתי ממליץ לכל אחד לקרוא את מה שכתוב בסוף הליקוטי מוהר"ן

**"מי עושה לי את כל
הייסורים האלו? מי
שרוצה את טובתי -
זה הרחמן הגדול של
העולם, לא סתם רחמן
אלא הרחמן"**

**החולה
הבריא**

בהוספות כתב יד שמובאים שם, זה אחד התורות הנוראות ביותר שיכולות לשנות לאנשים את החיים אבל אפילו הרבה חסידי ברסלב לא מכירים את זה".

"וכך כותב רבינו הקדוש 'ועיקר הגבהת הייסורים לקבלם ברוב שמחה וזו המתקנת כי הייסורים הם טובה גדולה ומתוקים מאד אחר אשר כבר עברו ובאו עליו כי השם יתברך מצמצם שכינתו בתוך הייסורים"

ממשיך רבינו הקדוש ואומר: 'כי השם יתברך אוהב כל נפש מישראל באהבה רבה ובאהבה עזה וכשבא ייסורים לנפש ישראל אז הנפש שלו אינה עריבה לו וכאילו נטלו הייסורים את נפשו והשם יתברך מצמצם את עצמו לתוך הייסורים האלה ונותן לו כח לקבל הייסורים באהבה ובחיבה כדי שגייע לו לרוב טוב ולדבר גדול מתוק מדבש"

הזכירו את שמו לתפילה: חיים-יצחק בן חנה - רבקה לרפואה שלמה בתוך שאר חולי ישראל. ■

בגוף, אחד אצל רופא שיניים, אחד עם הבנק. השאלה היא איך אנחנו לוקחים את ההתמודדות לידיים. האם אנחנו מחליטים להתרומם מכל ההתמודדות, להתעלות על כל הכאבים, על כל הייסורים, על כל הדוחקים, או פשוט להיחלש מזה", הוא מחדד. "כשקיבלתי את המחלה. התקשר אלי אחד בכולל שעבר את המחלה, ואמר לי: 'אל תשאל אילו חיים קשים היו לי...' עניתי לו שמיד כשקיבלתי את המחלה, אמרתי לאשתי: 'אנחנו לא הולכים להישבר מזה וככה לגמור את החיים, אלא לצמוח ולהתקדם מהדבר הזה'."

הכוחות: בזכות רבינו הקדוש

כאן, במחלקה אליה הוא מגיע לטיפולים הקשים, ר' חיים-יצחק ממלא את המשימה שאותה קיבל על עצמו מהיום שהגיע לכאן, לשמח כל יהודי שכואב לו, להאיר פנים לכל חולה, להפיץ את ספרי רבינו הקדוש לכל דכפין.

שקשים לך, ותבקש שייתן לך כוח לכל הדברים שעוברים עליך.

לפעמים יש ייסורים, ואנשים שואלים אותי: איך אתה מתמודד בזמנים של ייסורי תופת, עם תנוחה אחת כמה שעות במיטה מרוב ייסורים? ואני זוכר שפשוט הלכתי עם המילים האלו: 'המרחם כי לא תמו חסדיך'. מי עושה לי את כל הייסורים האלו? מי שרוצה את טובתי - זה הרחמן הגדול של העולם, לא סתם רחמן אלא הרחמן

'ה'מרחם כי לא תמו חסדיך' - אתה מרחם עלי, אבא. זה הכל מגיע מידך הרחבה והמלאה, מהרחמנות הגדולה שלך, רחמנות שהיא פשוט אינסופית, אנחנו לא מבינים את הרחמנות של השם, אין לנו שום השגה ברחמנות שלו, אין רע יורד מלמעלה אומר הבעל התניא.

"אנשים שואלים אותי: אתה נמצא במחלקות קשות כאלו - איך אתה מתמודד? התשובה שלי היא שעל כל אחד נגזר לעבור משהו בעולם. אין מישהו בעולם שלא מתמודד עם משהו. אחד בנפש, אחד